

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: C. N., narozen X
státní příslušnost: Moldavská republika
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-1043/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť dle jeho názoru nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dle žalobce neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce uvedl, že se obává návratu do Moldavské republiky, protože zde panuje katastrofální ekonomická situace, množí se zde případy vražd, v Podněstří je situace podobná jako na Ukrajině a lze očekávat ještě další zhoršení bezpečnosti civilního obyvatelstva v důsledku probíhající války na Ukrajině. Během ruské invaze na Ukrajinu došlo na střelbu z granátometů v hlavním městě separatistického regionu Podněstří, další dvě exploze vyřadily z provozu dva rozhlasové vysílače v Podněstří. Žalobce podrobně zrekapituloval svůj azylový příběh a uvedl, že jím prezentované důvody podané žádosti odůvodňují udělení mezinárodní ochrany, avšak správní orgán při vydání rozhodnutí nepostupoval v souladu se zákonem.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí, a aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Uvedl, že s žalobními námitkami žalobce nesouhlasí. Při rozhodnutí vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl, a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o Moldavské republice, vycházel tak z dostatečně zjištěného stavu věci.
6. Žalovaný dále uvedl, že nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování nebo bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Hranice Podněstří je vzdálena 100 km od posledního uváděného bydliště žalobce a jeho hlavní město Tiraspol více než 230 km. Žalovaný nerozporuje, že Moldavská republika má nedostatky v ekonomické, politické a bezpečnostní oblasti, které jsou do určité míry ovlivněny geografickým umístěním země, ale z výpovědi žalobce jednoznačně vyplynulo, že hlavním důvodem odchodu ze země původu nebyla nevyhovující bezpečnostní situace a pocit obavy o vlastní život, ale nepříznivá ekonomická situace. Žalobce sám v pohovoru uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal, aby zabránil svému vyhoštění a zlegalizoval zde svůj pobyt. Žalovaný zdůraznil, že mezinárodní ochrana je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, který neslouží k legalizaci pobytu cizince v České republice namísto jiných legálních forem pobytu. Dále žalovaný uvedl, že Moldavská republika není zasažena válečným konfliktem, a to ani její část Podněstří. Žalobce neprokázal ani dostatečnou míru individualizace v jím popsané situaci, např. proč nemůže přesídlit do jiné části země a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5Azs 28/2008-68. Ekonomická situace není dle žalovaného relevantní skutečností z hlediska mezinárodní ochrany, dotýká-li se všech občanů daného státu bez rozdílu, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 5Azs 116/2004.
7. Žalovaný shrnul, že své rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.

Ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Soudního jednání, které se konalo dne 1. 4. 2025 se zúčastnil pouze žalovaný. Zástupce žalobce se k jednání omluvil a souhlasil i s případným rozhodnutím bez jednání.
9. Pověřený pracovník žalovaného při jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, když v případě žalobce nebyly shledány žádné azylově relevantní důvody.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém soudním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 9. 8. 2024 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany a dne 14. 8. 2024 poskytnul údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Moldavské republiky, hovoří moldavsky, rusky, rumunsky a trochu česky, vyznává pravoslavné křesťanství a o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. V Moldavsku bydlel naposledy u babičky v obci X. Z Moldavska vycestoval dne 2. 12. 2023 osobním automobilem přes Rumunsko a na území České republiky vstoupil dne 3. 12. 2023. Není držitelem žádného víza ani povolení k pobytu. Je zcela zdravý a trestně bezúhonný. O mezinárodní ochranu žádá, protože ve vzdálenosti 40 km od jeho bydliště dopadají rakety mířící na Ukrajinu a ve vzdálenosti 100 km od jeho bydliště je Podněstří. Obává se, že se válečný konflikt přesune na území Moldavska. Vlast se rozhodl opustit již počátkem války na Ukrajině, impulzem pro odchod byly především nízké platy, absence perspektivy pro mladé lidi a všeobecná drahota. Uvedl, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu mu pověděl kamarád. Kdyby mu nebylo uloženo správní vyhoštění, tak by o mezinárodní ochranu nepožádal, jeho žádost slouží k tomu, aby si zde mohl legalizovat pobyt. Na dotaz, zda měl v minulosti nějaké problémy s moldavskými státními orgány sdělil, že mu v minulosti byla rozbita okna, ale policie nekonala. V oblasti, kde pobýval, žije hodně Rusů, kteří odmítají komunikovat moldavsky, jinak nikdy žádné potíže ve své domovině neměl. Obává se, aby se válka nerozšířila do oblasti, ve které pobýval, protože asi 5 km od místa bydliště dopadly tři rakety a ruská armáda již okupuje Podněstří. Nemůže si dovolit prodat dům v Moldavsku, protože by tam nic jiného nesehnal.
13. Soud se nejprve zabýval v souladu s žalobními námitkami otázkou, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, zda byl v dostatečném rozsahu zjištěn skutkový stav věci, a to zejména ve vztahu k aktuální politické a bezpečnostní situaci v Moldavské

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republice. Žalovaný si vyžádal informace OAMP Moldavsko – hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 3. 10. 2023; informace OAMP Moldavsko: Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 16. 11. 2023 a informace OAMP Moldavsko: přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 16. 11. 2023. Dále vyslechl žalobce za přítomnosti jeho tlumočníka. Žalovaný přípisem ze dne 15. 8. 2023 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se dne 28. 8. 2023 s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se k přípisu vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce tak, že de facto pouze zopakoval tvrzené azylové důvody a uvedl, že je přesvědčen o tom, že splňuje všechny zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. K samotnému seznámení s podklady dne 28. 8. 2023 se žalobce (potažmo jeho právní zástupce) bez omluvy nedostavil. Žalobce doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhoval. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný dostal své povinnosti obstarat si pro své rozhodnutí dostatečné podklady, seznámit s nimi žalobce a umožnit mu jejich doplnění, a že napadené rozhodnutí vytýkanou vadou netrpí. Soud tak shledal tuto námitku žalobce nedůvodnou.

14. K žalobní námitce ohledně nemožnosti žalobce vrátit se do Moldavské republiky z důvodu katastrofální ekonomické situace v Moldavské republice, množících se se případy vražd, i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je dle žalobce v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, soud uvádí, že žalovaný se s touto námitkou řádně a podrobně vypořádal na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva žalobci v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle informací OAMP v Moldavsku nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, situace v zemi je i přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska stabilní. Žalobce nepochází ze separatistického Podněstří, které je okupováno ruskou armádou, ale žil v obci X, která je vzdušnou čarou vzdálena 45 km od nejbližší podněsterské hranice. K tvrzení, že v blízkosti bydliště žalobce dopadly bomby, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mu bránily se přestěhovat do jiné a pro žalobce bezpečnější části Moldavska. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že žalobce opustil Moldavsko v prosinci 2023, kdy již válečný konflikt na Ukrajině probíhal. Impulzem k odchodu byly výhradně ekonomické důvody. Dle informací OAMP jsou v Moldavsku zřízeny státní Agentura pro zaměstnanost a Středisko pro kariérní poradenství a žalobci tak po návratu do Moldavska může být zprostředkováno zaměstnání, případně vyplácen příspěvek v nezaměstnanosti. Při registraci u Národní agentury pro sociální pojištění má žalobce nárok na státní sociální dávky. Na základě informací OAMP žalovaný dospěl k závěru, že žalobci po návratu nehrozí ani diskriminace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž dopodrobna zdůvodnil, že u žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení doplňkové ochrany. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, a proto považuje námitku žalobce za nedůvodnou.
15. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že chce v České republice získat oprávnění k pobytu, jelikož mu bylo uloženo správní vyhoštění. Hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu tedy byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.*“ (srov. dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

16. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tak dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Moldavsku) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobci v místě jeho bydliště v Moldavsku nehrozí ani bezprostřední nebezpečí v důsledku války mezi Ruskem a Ukrajinou, nebo aktuálních separatistických aktivit v Podněstří. Žalobce vlastní nemovitost v obci X, nic mu nebrání ji prodat a přestěhovat se do jiné části Moldavska. Pouhá skutečnost, že by prodej nemovitosti nebyl dostatečně výnosný není azylově relevantním důvodem. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
17. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že „*důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nevážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.*“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z neutěšené ekonomické situace v Moldavsku, separatismu v Podněstří a války v sousedním státě.
18. K tomu, že žalovaný žalobci neudělil azyl ani z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud dává na zřetel, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud má za to, že žalobci nesvědčí azyl z humanitárních důvodů, neboť žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, nepříznivá ekonomická situace v Moldavsku a probíhající válka mezi Ruskem a Ukrajinou) nelze považovat za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod

z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti nebyly v průběhu správního řízení tvrzeny, natož prokázány. Udělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu z ekonomických důvodů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č.j. 4 Azs 31/2003-64, kde uvedl, „soud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce, včetně návratu do vlasti, se zřetelem k aktuální situaci v jeho zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.“

19. Soud shrnuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. dubna 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.